

изумихъ. Инъкъ какво ми струватъ нѣколко хиляди книжни лева за радостъта на моята женица.

Тя. Тъй е... азъ отъ нѣколко време, забелѣзвамъ...

Той. За да ти докажа, че съмъ забравилъ, а не че се скжпя... (подава ѝ банкнота отъ 5000 лв.) Ето още утре иди и си избери.

Тя. (Ядосана, хвърля банкнотата на масата). За мене е важно вниманието. Утре можешъ да ме обсипешъ въ диаманти — нѣма цѣна! Днесъ една котвичка за левъ струва повече отъ онази, която утре, като изпросена, ще ми донесешъ стократно по-скжпа... Разбрали, Main liber... сегà е вече късно (за да го засѣгне дава му грѣбъ и по този начинъ се обръща съ лице къмъ огледалото).

Той вижда и се засмива.

Тя, вгледва се, забелѣзва златната котвичка на гърди и извиква, засрамена — ахъ! (обръща се, прегръща мжжа си). Каквъвъ сѹпризъ!.. че кога успѣ да я закачишъ!.. И сжщата, сжщата, котвичка която пожелахъ.

Той. Разбра ли, моята женица, че не забравямъ...

Тя. (Сърдито за да отнеме коза отъ ржцетѣ на мжжа си). Но защо, зяшо я не остави подъ възглавката ми, както другъ пжтъ?.. А ме измжчи...

Той. Но сега, радостъта ти е по-голѣма нели?

Тя. (Отстжпила). Да, да! Правъ си! (пакъ го цѣлува). Прости за обидата!.. Хиляди пжти прошка!

Той. Прощавамъ!.. прощавамъ!

Тя му се усмихва и все дърпа роклята отъ страни дано се продължи.

Мълчание.